

Arrest

nr. 151 262 van 26 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN RAEMDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2011 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die ten hunnen laste zijn. "

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Om dit aan te tonen legt betrokkene een attest van mutualiteit voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijkse uitkeringen ontvangt wegens arbeidsongeschiktheid. Uit het attest blijkt dat betrokkene een dagbedrag van €38,72 ontvangt, wat overeenkomt met een gemiddeld maandinkomen van €1021,94. Rekening houdend met de gezinssamenstelling, blijkt dat de bestaansmiddelen niet voldoende ruim zijn om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te garanderen die een levensstandaard verzekert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.

Verder heeft betrokkene niet op afdoende wijze aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon :

Om dit aan te tonen legt betrokkene een geschreven verklaring voor van zijn vader. Aangezien dit een verklaring op eer betreft en deze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden vormt deze geen afdoende bewijs om aan te tonen dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest.

Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 en wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. De verwerende partij betoogt dat verzoeker geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel(s) die verzoeker geschonden acht, zodat er geen ontvankelijk middel werd aangevoerd, maar kan daarin niet worden bijgetreden, nu onmiskenbaar blijkt dat verzoeker -onder andere onder de hoofding “Kritiek op de redengeving in de bestreden beslissing van 16 mei 2012”- het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing en derhalve minstens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, en verder ook verwijst naar de termijn in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. De exceptie moet dan ook worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden werd genomen.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Als eerste argument wordt tegengeworpen dat de bestreden beslissing van 16 mei 2012 (ter kennis gebracht op 23 mei 2012) betrekking heeft op de aanvraag van verzoekende partij [...] van 30 november 2011 te Antwerpen, welke datum niet juist is, waarin ter kennis wordt gebracht dat overeenkomstig de bepalingen van art. 52 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zijn aanvraag door de bevoegde minister of

zijn gemachtigde zal onderzocht worden en hij binnen de zes maanden, nl. gecorrigeerd op 29/05/2012 (= eigen onderlijning) zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat hem de beslissing inzake zijn aanvraag kan worden betekend.

De visu kan al vastgesteld worden dat er eerst als datum 29/02/2012 i.p.v. 29/05/2012 in de aanvraag werd vermeld, hetgeen met een 'bic' of stift overschreven werd, nl. de maand 02 werd dan als 05 overschreven, of 29 mei 2012.

In de gelijkaardige aanvraag van de verblijfskaart voor zijn zoon [...] van dezelfde beweerde datum 30 november 2011 bleef de datum van de vereiste betekening van de genomen beslissing wel binnen de zes maanden, nl. op 29 februari 2012, behouden.

Hieruit vloeit voort dat m.b.t. verzoeker [...] de vervaldatum van de periode van zes maanden waarbinnen hem de beslissing diende te worden betekend, niet deze is zoals in de bestreden beslissing wordt voorgehouden.

Alleszins valt de betekening aan verzoeker [...] op 23 mei 2012 op het eerste gezicht buiten deze termijn van zes maanden, dewelke in feite al op 29 februari 2012 vervallen was, welke vervaltermijn waarschijnlijk wordt gemaakt en ook bevestigd wordt door de m.b.t. zijn zoon [...] vermelde kennisgevingsdatum.

Hieruit kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker [...] niet binnen de bij art. 42 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalde termijn werd genomen, in welk geval de burgemeester of zijn gemachtigde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene dient af te geven (zie art. 52, §4 KB van 8 oktober 1981), wat trouwens gebeurd is voor zijn zoon [...].

Deze gemaakte afleiding wordt mee waarschijnlijk gemaakt en zelfs aangetoond door de twee schriftelijke vragen van de Stad Antwerpen van 18 augustus en 3 oktober 2011 aan verzoeker [...], waarin bevestigd werd dat zijn aanvraag tot inschrijving in Antwerpen op basis van tewerkstelling + gezinshereniging van 17/08/2011 werd genoteerd.

Louter informatief wordt opgemerkt dat verzoekende partij [...] in 2016 in aanmerking komt om de belgische nationaliteit door nationaliteitsverklaring te krijgen."

3.1.2. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden.

Verzoeker diende, luidens de stukken van het dossier, een aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in op 30 november 2011. Verzoeker lijkt in zeer vage bewoordingen te alluderen op het feit dat deze datum niet correct is, maar luidens de stukken van het administratief dossier en meer in het bijzonder luidens de bijlage 19ter die hem naar aanleiding van deze aanvraag werd overhandigd, die overigens door verzoeker zelf werd bijgevoegd, blijkt dat hijzelf dit stuk heeft ondertekend op 30 november 2011. Verzoeker toont niet aan dat de aanvraag niet werd ingediend op de voormelde datum. Middels deze bijlage 19ter werd hij verzocht om binnen de termijn van 3 maanden, en ten laatste op 29 februari 2012, nog een aantal bijkomende documenten voor te leggen. Het klopt inderdaad dat diezelfde bijlage 19ter de datum 29/02/2012, als einddatum voor de bestreden beslissing, manueel werd aangepast naar 29/05/2012, maar dit geeft geenszins blijk van enige onregelmatigheid, laat staan van het overschrijden van de termijn van zes maanden.

De beslissing van 16 mei 2012, ingevolge een aanvraag ingediend op 30 november 2011, werd derhalve wel degelijk genomen binnen de termijn van zes maanden. De vage bespiegelingen van verzoeker, en de verwijzing naar briefwisseling van de stad Antwerpen waarin wordt verwezen naar een aanvraag tot inschrijving van 17 augustus 2011 doen geen afbreuk aan de in casu relevante stukken en de vermeldingen daarop.

Een schending van artikel 42, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

3.2. Wat betreft de inhoud van de eerste bestreden beslissing, moet erop worden gewezen dat twee motieven werden opgenomen die haar allebei kunnen dragen.

Het tweede motief is gesteund op de vaststelling dat verzoeker geen afdoende bewijs heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij in het verleden ten laste is geweest van zijn vader.

3.3.1. Verzoeker voert, in wat hij noemt een “tweede argument” tegen het hiervoor vermelde motief aan dat het “in feite [vervalt] daar dit blijkbaar wel aangenomen werd in de beoordeling van een verblijfstitel aan zijn kleinzoon [...], of de zoon van verzoeker.”

3.3.2. Er is geen enkele indicatie dat het bedoelde motief komt te vervallen in de bestreden beslissing. Bovendien beweert verzoeker dan wel dat één en ander wel werd aangenomen in de beoordeling van de verblijfstitel van zijn zoon, maar hij toont dit niet aan. Bovendien moet elke aanvraag individueel worden beoordeeld, en maakt verzoeker met zijn vage bewoordingen geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in zijn geval het bedoelde motief niet meer zou handhaven.

3.3.3. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt onder meer als volgt:

"Art. 40bis. § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]"

Verzoeker betwist niet dat deze bepaling onder meer inhoudt dat hij moet aantonen dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Terwijl de verwerende partij van oordeel is dat hij dat niet op aannemelijke wijze heeft gedaan omdat hij enkel een geschreven verklaring voorlegt van zijn vader, die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet argument bijbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar conclusie is gekomen. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

Aangezien dit motief onverminderd overeind blijft en het, zoals reeds gezegd, de eerste bestreden beslissing kan dragen, kan het eventueel gegrond bevinden van kritiek op het andere weigeringsmotief niet leiden tot een andere beslissing, zodat verzoeker er geen belang bij heeft en deze kritiek – opgenomen onder het “vierde argument” in de synthesememorie, derhalve niet wordt onderzocht.

3.4.1. In een derde middel betoogt verzoeker het volgende:

“Derde argument : Verzoeker [...] is in 2011 op een legale wijze België binnengekomen en als familielid van een Unie-burger (zijn vader [...] heeft de spaanse nationaliteit), had hij een legale verblijfsvestiging in Spanje, zodat hij dit vrij doen (zie art. 40,§4, eerste lid, 1°-2°, art. 40bis, §2-4, art. 41).

Als familielid van een burger was en is verzoeker [...] ook houder van die documenten die krachtens art. 2 van de Vreemdelingenwet vereist zijn, met als gevolg dat hij op grond daarvan geniet van het recht van vrij verkeer en verblijf in de unie.

Hij dient dan ook, als familielid van een Unie-burger, geacht te worden het grondgebied van het rijk op een legale wijze te zijn binnengekomen, wat hem ook bepaalde rechten geeft.”

3.4.2. Verzoeker beroept zich op artikel 40, § 4, eerste lid, 1°-2°, artikel 40bis, § 2-4 en artikel 41 van de Vreemdelingenwet, om aannemelijk te doen maken dat hij als familielid van een burger van de Unie geacht wordt het grondgebied op legale wijze te zijn binnengekomen, wat hem ook rechten geeft.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij in Spanje een verblijfsrecht had in zijn hoedanigheid als familielid van een burger van de Unie. Uit de kopie van de verblijfs- en werkvergunning die hij voorlegde, blijkt dit alleszins niet onomstotelijk.

Verzoeker wijst op artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet: deze bepaling, zoals van toepassing op de aangevochten beslissing, luidt onder meer als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...].”

Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit en kan zich derhalve niet op deze bepaling beroepen.

Zoals reeds gesteld bij het eerste middel, kan verzoeker evenmin worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie, nu hij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader. Ook deze bepaling kan dus niet dienstig worden ingeroepen om hem “rechten toe te kennen”, zoals hij dat stelt.

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing, bepaalt het volgende:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.

De houder van een document dat door de Belgische overheden werd afgegeven en dat de binnenkomst en het verblijf in een Lid-Staat der Gemeenschappen heeft toegelaten, zal zonder meer tot het Belgisch grondgebied toegelaten worden, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een identiteitskaart of geldig nationaal paspoort of indien de familieleden van de burger van de Unie, die geen burger van de Unie zijn, niet beschikken over de in artikel 2 bedoelde documenten, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Zoals reeds eerder gesteld kan verzoeker noch worden beschouwd als een burger van de Unie, noch als familielid van een burger van de Unie. Bovendien heeft deze bepaling betrekking op het recht op binnenkomst, hetgeen hier niet aan de orde is. Ook deze bepaling kan dus niet dienstig worden ingeroepen door verzoeker. Het gegeven, overigens, dat verzoeker desgevallend op legale wijze het grondgebied zou zijn binnengekomen, geeft hem niet ipso facto het recht op een verblijf van meer dan drie maanden.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3.5.1. Ten slotte, in een "vijfde argument" betoogt verzoeker nog dat het vaststaat dat de redelijke termijn om negatief te beslissen overschreden werd, nu de tijdsduur van zijn verblijf, "die thans de drie en een half jaar zal overschrijden" eveneens een rol speelt in de beoordeling.

3.5.2. Buiten de wettelijk vastgelegde beslissingstermijn van zes maanden -termijn die werd gerespecteerd, zoals blijkt uit het eerste middel- is er geen enkele bepaling die erop zou wijzen dat een persoon die een aanvraag doet zoals de onderhavige, louter en alleen omwille van de duur van zijn verblijf in het Rijk -en abstractie makend van de datum waarop de aanvraag werd ingediend- een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend, temeer nu hiervoor reeds is gebleken dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid van de burger van de Unie.

Ook dit middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS